

новъ бой по всичката линия, но огънътъ скоро попрѣ-
станялъ, защото билъ обърнатъ отъ Гривицкия редутъ.
Неприятелътъ пъкъ употребилъ всичкитъ си усилия къмъ
Скобелевата войска, т. е. къмъ Къшинскитъ редутъ.
Турцитъ знаели важноста на тѣзи редутъ, които били
ключоци на пътя къмъ София. Отъ друга страна, както
поменяхми, одържането на Къшинскитъ височини било
твърдѣ мъчно, искало нови сили, а надежда за подкрѣ-
пления не могли да очакватъ отъ никъдѣ. Тогазъ воен-
ното русско началство рѣшило да остави Къшинскитъ
редутъ, а да задържи Гривицкия, като по-удобенъ сра-
внително за одържане.

На 31 авг. турцитъ нападнали шестъ пъти едно
подиръ друго на Скобелева. Тѣзи нападения били отча-
яни, буйни, лудешки, и всѣко едно се послѣдовало съ
удвоени и утроени сили. Скобелевъ се държалъ юнашки
до петото нападане; но неговото искане помощъ не било
удовлетворено. По петъ часа прѣзъ деня срѣщу него се
явяватъ нови турски полчища: това било шестото на-
падане. Прѣдъ тѣхъ се развѣвало «зеленото знаме на
пророка» — и изведнѣжъ громко се раздало пѣнието:
«алах-у-екберъ, алах-у-екберъ!» турцитъ пра-
вяли послѣдня, най-отчаяна и фанатическа постѣпка, по-
диръ която можаше да ги посѣти страхъ, трепетъ и пълно
отчайване. При зеления байракъ на пророка имало и
други малки; гръмнѣла военната турска музика; рели-
гиозний химнъ билъ подзетъ отъ цѣлия фронтъ и, подъ
неговитъ звукове, тѣ се хвърлили стремително върху
отреда на Скобелева, който отслабвалъ всѣка минута,
редѣлъ и билъ до нѣмай кждѣ уморенъ. Сили не оста-
вали у полусмазанитъ ратници за отблъсване на това
шесто нападане. Но въ това врѣме генералъ Скобелевъ
получилъ заповѣдъ да отстъпи. Имало нѣкои офицери,
които не рачили да отстъпжтъ отъ своитъ позиции и
когато получили заповѣдъ, тѣ били дали върна дума да